

Expedice 2023

aneb

... jak se dá prchat před deštěm...

Expedice 2023

díl první

4. – 6.8.

Tak je to tady. Odjíždíme na Expedici. Měli jsme jet Itálii, ale díky mnoha vlivům, které zabránily realizaci, pojedeme po Česku, Moravsku a Slezsku a vůbec tak nějak všeobecně. A rozdělíme to na dvě části. Nejdříve Slezsko a Morava a pak Česko. Mezi tím dva dny doma.

Moje výchozí pozice je zase hrozná. Především nemám ani trochu času, abych se věnoval přípravám. Jednak jedeme v práci dvanáctky, protože je nás málo (a teď, když toto píšu vím, že to nedostaneme zaplacené, protože jsme si včas nezažádali o přesčasy, které schvalují dva manažeři a generální ředitel), ve zbývajícím čase se musím věnovat mladému pánovi, protože můj protějšek má trvalou odpolední, a do toho řídím na dálku rekonstrukci matinčina baráku, kde je neuvěřitelné množství překážek. Takhle blbou akci jsem snad ještě nedělal. A to jsem minulý rok řídil po telefonu rekonstrukci bytu v Bratislavě. Kam se tady hrábne, tam je to blbě. Není to tím, že je barák 120 let a je kamenný. Je to výsledek maminčina chytračení a fušeřiny zhotovitelů před dvaceti lety při tehdejší rekonstrukci. Nejen že mě to obírá o čas, ale ještě jsem zlostí bez sebe.

Ale co. Dneska odjíždíme a na pár dnů z toho vypadnu. Má to několik háčeků. Předně jsem strašně unaven, k tomu mě bolí záda, a navíc i cítím nesrovnalosti v krevním tlaku. Jedním slovem troska. Od výjezdu si slibuji nejen mnoho zážitků s lidma, se kterýma jsem rád, a také předpokládám, že se dám aspoň trochu do pořádku.

Sraz je na Hlaváku. Jsme tu všichni včas. Za sebe jsem překvapen, jak hladce jsem sem dojel. Brutální kopec na Francouzské jsem vyjel úplně celý. Tak to je celkem dobrá zpráva. Co se mi ale hrubě nelíbí je nová dopravní značka zákaz vjezdu cyklistům u vjezdu z magistrály k podzemnímu stanovišti taxi u nádraží. Zdá se, že tento vjezd jsem objevil nejen já, a tedy je nutné cyklistům tento snadný přístup do horní části haly zamezit a nutit je, aby museli nádraží objet přes Bulhara a přimět je k tomu, aby museli projít i dolní částí haly. Fakt nenávidím tyhle nepřející šmejdy!

Stojíme u malé infotabule mezi prvním a druhým nástupištěm a čekáme až k našemu spoji naskočí číslo nástupiště. Když jsme na Expedici v Polsku s Lenkou používali vlaky, tak nejen, že i na nejzapadlejším nádraží měli mezi nástupišti a podchody velké výtahy, ale z infotabulí se hodinu předem dalo zjistit ze kterého nástupiště nám to pojedou. Specialita ČD je tuto informaci

zveřejnit co nejpozději. Byl jsem jednou u toho, kdy číslo perónu vlaku na Plzeň naskočilo v okamžiku odjezdu spoje. Celý dav včetně mě to samozřejmě nestihl, a tak čekal na další vlak. Teď je to podobné. Celá tabule až na spodní část už má přiřazeny nástupiště ke spojům. Kromě našeho. Je 15 minut do odjezdu. Aha, tak dobrý. 4S. Tedy nástupiště 4 sever. Díky místu srazu máme před hrnoucím se davem náskok. A tak se na perón dostáváme v naprostém klidu. Náš vlak má dva služebáky. Ten uprostřed vlaku je ten, kam budeme nakládat. To víme z infopanelu, kde tentokrát je uvedeno řazení vlaku. My pak máme místenky do prvního vagónu za lokomotivou.

Za pár minut vlak přijel. Lidi jsou jak šílení. Ženou se k vagónům a cpou se dovnitř. My nejdříve nakládáme. A máme štěstí na vlakvedoucí. Je pohodová a vítá, že si naložíme a zorganizujeme sami. Díky tomu je za 3 minuty naloženo. Jen mě překvapilo, že míst pro kola je v celém vagónu jen pět.

Procházíme vlakem směrem k lokomotivě. Lidi jsou jak podebraní. Tvářej se nerudně a jen neochotně uhýbají abychom mohli projít. Někteří se nechtějí hnout s tím, že je vlak plný úplně všude a místo nikde není. Tak těm nebudu vysvětlovat, že máme místenky. Propasírovali jsme se do prvního vagónu, místo v kupé našli a obsadili v pohodě. Kromě jedné slečny je kupé prázdné. Ti lidi jsou fakt úplně blbí!!

A jedeme. Vlak upaluje podvečerem, jak to nejvíc jde. Povídáme si, usáváme víno, které až sem dovezla Lenka, cesta pěkně ubíhá.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Demí kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	480	0	0	23

Ani nevím kolik bylo vlastně zastávek. Nějak málo. Mezi tím se venku setmělo. Příjezd by měl být 21.45. Zatím to vypadá, že přijedeme včas. A to musíme, jinak nestihneme připoj na naše kola...

Ostrava Svinov, vystupujeme. Je krásný večer, tma, teplo, za pár okamžiků jsme na perónu sami. Nastrojujeme kola a nastává rituál odjezdu z nádraží.

Tak Ostrava Svinov patří k těm pitomým. Do výtahu se vejde stěží kočárek pro panenky, eskalátory jsou tak úzké, že Lenka, která je použila, z obou stran dřela bágla. Se Standou proto drkotáme po schodech. Jde to mimořádně mizerně. A už vidím proč. Mají tu vyšší schodnice, než je obvyklé. Nicméně v podchodu jsme. A ano, ven se musí zase po schodech. Stejně blbých. Lenka se nahoru propasírovala dalším eskalátorem, já a Standa schody. Strašné.

Jsme venku a stojíme u kruháku, který zobrazuje navigace a říká, že rovně a pak vlevo. Ok. Nikde nikdo, ulice jsou osvětlené, jedeme po stezkách, a to po rovině. Jenom jsem strašlivě unavený, špatně se mi sedí a bolejí mě záda. Za pár okamžiků jsem se nakřivil tak, že můžu slušně sedět a zvolil sílu záběru tak, aby mě nebolely záda a nohy. A už se jede pěkně.

Netrvalo dlouho a vyjeli jsme z města do tmy. Nevadí, cesty jsou pořád dobré, osvětlení nám funguje, jede se pěkně. Je 22.30. Cílem přejezdu je turistický přístřešek u Jistebniku, který našel Standa na mapě. Dig.

Chtěl jsem nás trochu připravit na noční ubytování za Ostravou, tak jsem si našel na mapě první turistický přístřešek pro případ, kdyby už večer přšelo. Naštěstí nepřšelo, ale byli jsme připraveni. Sar.

V rámci nakroucení a nutného záběru se jede celkem dobře. Jenom mi rychle ubývají síly. Tak snad dojedu. Kolem je tma, kterou ještě zhušťují stromořadí po obou stranách silnice. Před námi se začala mihotat dvě červená světýlka. Že by ožralí cyklisti? Tak ne. Jsou to dva pěšáci a každý nese v ruce světýlko. Proto se tak komíhají a dělají dojem sletu světlušek. A to je vlastně jediný zážitek tohoto přejezdu. Za pár minut zastavujeme u přístřešku. Jsem rád, že jsem tady. Leč ukázalo se, že terén kolem přístřešku je nevhodný pro stavbu doupěte. Zejména když k ránu očekáváme déšť. Chvilí jsme hledali po okolí a našli. Dneska budeme spát na poli. Sklizeném. Má to výhodu relativní měkkosti, roviny. Nevýhody – je to tu jak na vlnitém plechu díky původnímu řádkování obilovin a hlíny, která se ráno, až bude přšet, promění v bahno.

Postavili jsme plné doupě a připravili ho na déšť, Standa svůj stan, a velmi rychle zalezli. Mezi řádkovými vlnami jsem si rychle našel polohu a čau.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Jistebník	40	493	13	15	24 - 18

Ráno 5.8. sobota

Opravdu prší. Ne moc, ale voda to je. Pomalu se probouzíme a začínají ranní činnosti. Prší. Přesně jak Standa podle přístrojů předpověděl. Má to i výhodu. Není kam spěchat, a tak dlouho spíme a potom se válíme a odpočíváme. A že se to sakra hodí! V devět je po dešti. Dig.

Spalo se dobře, a hlavně bylo teplo, což prospívalo i hnušným plžům, kterým se zalíbil můj stan (naštěstí zvenku), tak jsem jich asi 10 musel nemilosrdně sundat. Jeden se mně usídlil také na brašně na řídítkách, ale na to jsem přišel až po několika hodinách, tak se trochu provezl. Sar.

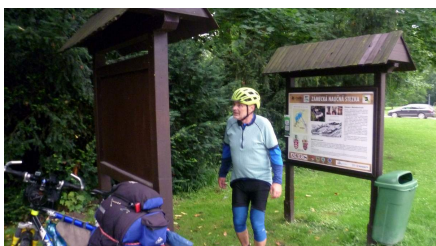

Balíme, odjíždíme. Je zataženo, 19 stupňů celsiovy stupnice, kolem rovina silnička pěkná, jede se dobře. A tak jedeme, rozebíráme předešlou noc a ráno, na hrajítku jsem naladil Těžkej Pokondr a užíváme si. Asi dva kilometry jsme popojeli terénem, před kterým nás varovali cedulkou

Zklamání. Ačkoliv přšlo a teď je další dešť na spadnutí, nenašli jsme ani kousek, který by byl nesjízdný.

Vyjeli jsme na další příjemnou opuštěnou silničku a ta nás po pár velmi příjemných minutách dovedla k zámku Bartošovice.

Zvenku je pěkný, uvnitř má jen něco málo místní historie a sídlí tu mnoho organizací a oddává se tu. To probíhá právě teď. Na tabulích mají vyobrazeno a popsáno skoro všechno o zámku a okolí, a tak pojedeme dál.

I nadále je pod mrakem. Silničky jsou krásné, hladké a skoro pořád po rovině, opuštěné, jede se velmi příjemně. Stala se tragická událost. Lenka ztratila přípevňovací síťku na bagáž. Lenka je z toho špatná. Jak jen přežije tak obrovskou ztrátu?

Po nějakém čase prožitém příjemnou jízdou jsme dorazili do Kunína. Ano, do Toho Kunína. Tam, co mlékárna dlouhý čas sponzorovala basket. Nás zajímá zámek. Mě a Standu zvenku, Lenka chce dovnitř. Dig.

Na zámku byly o tomto víkendu Harrachovské slavnosti na památku rodu Harrachů, kterým zámek v minulosti patřil. Sar.

Avšak nějak se stalo, že se prohlídky nezúčastnila, a tak pojedeme dál.

Pořád ve stejném duchu – po opuštěných silničkách anebo stezkách projíždíme Novým Jičínem. Původně jsme jej měli jen líznout, ale rozhodli jsme se zajet do centra a nasávat. Bohužel jen místní atmosféru, jak to později nazval Standa. Tak ano, staré centrum mají opravdu pěkné. A to nejen náměstí.

Pokochali jsme se, ponasáli atmosféru a jedeme dál. Další cíl je ValMez. (Těm méně chytrým překládám, že se jedná o Valašské Meziříčí.) Odtud není daleko a než tam dojedem, malinko štejchnem Oderské vrchy.

A zase se pohybujeme po silničkách, jenom přibýlo nepatrných vyhoupů. Tedy do okamžiku, kdy začaly být výrazné. Má se na mysli třeba 200 metrů do dálky a 15 metrů nahoru. Ale jsem statečný a všechny jsem je dal. Tedy až na ten poslední. Tam se přihodilo víc věcí najednou. Tak předně opustili jsme silnici a vjeli do lesa, Cesta se stala panelovou a to tak, že byly 3 panely na šířku a vedle nich dva panely na délku a ty panely na délku se střídaly tak, že jednou byly vpravo a podruhé vlevo. Čímž vznikala spára jednou vpravo podruhé vlevo. Tak jedné z těch spár jsem se nestačil vyhnout a najel do ní přesně v okamžiku, kdy jsem přeřadil. A abych opravdu zastavit musel, chytla mě křeč do lýtky. Tady se neuskutečnil záběr, který by mě možná z této situace dostal. Místo toho se kolo okamžitě zastavilo. Klika byla, že jsem byl nakloněn na stranu, kde jsem problém neměl a stačilo jen sestoupit na zem. Pak ještě nechat odeznít křeč a následoval pěší výstup.

Nahoře jsme nasedli, protože pěšky šla i Lenka a svižnou jízdou dolů honili Standu. Dojeli jsme ho a přestalo to být zajímavé. Vjeli jsme do ValMezu. Po chvilce kličkování jsme najeli na stezku a po ní přijeli k Tesku. Doplnili jsme zásoby a dospěli k tomu, že by to chtělo teplou polévku a odpočinek. Je pořád zataženo a začalo být vlhko. Takové to jako když se projíždí mlhou. Takže hospoda.

Naprostu jsem neočekával, že najít takové zařízení v provozu v sobotu v tak velkém městě bude tolik obtížné. Hned za kilometr v mapě psali Pivovar Hollendr. Jo, fajn. Otevřeno od 15ti hodin. Tak dál směr centrum. Další tři

nefunkční podniky. Až jsme našli lokál U černého orla, v koutě náměstí. Ano i tady jsme nasávali atmosféru, ale hlavně nám uvařili a k tomu nalili pivo. A že ta žebra byla fakt mňamozní.

Ještě jsme poseděli, ponasáli a vyrazili za dalším dobrodružstvím.

Odtud až do Tovačova je hlavní část cesty na jejíž motivy tato trasa vznikla. Standa si přál jet Bečvu. Přesněji – zaujala ho stezka podél Bečvy. A tak jsme na ní najeli.

Teda přátelé, naprostá paráda. Stezka je asfaltová, nevede sice přímo u řeky, ale je úplně horizontálně rovná a hladká. To se to jede. A tak jsme dojeli k rekreačnímu areálu u Hustopečí nad Bečvou. Ne, není třeba ničeho, jen si preventivně odpočineme.

S Lenkou jsme dali po pivu a kafi, Standa nic nechce, ale zaujala ho šipka na zámek Kelč. Otočil se a odjel, že se za chvíli vrátí. My jsme probírali právě prožitě, některé zprávy ze sdělovacích prostředků a vůbec další důležitosti, dopili jsme a přijel Standa. Prý je to výsledně nějak hodně daleko, a tak to otočil a vrátil se. Později jsme o zámku zjistili, že je tam nějaký učňák.

Dig.

Nechal jsem se nalákat cedulí se šipkou k zámku Kelč a tak jsem vyrazil. Po ca 3 kilometrech a 1 kopci jsem se podíval na mapu a bylo to dalších 5 km a do kopce, tak jsem to zabálil. Na internetu

já jsme pak viděli fotku s pěkným velkým zámekem, ale byl veřejnosti nepřístupný. No ještě že jsem tam nedojel!!!! Sar.

Pokračujeme v příjemné jízdě. Pořád je zataženo a ve vzduchu je voda, avšak úplně stačí k mému vodnímu chlazení. Tedy to, co se na mně srazí mě ochladí a okamžitě se zase odpaří. Je to velmi příjemné. Jen mě zlobí, že se mi voda sráží také na štítu u helmy a občas mi kápne do obličeje. A to příjemné není.

Cesta je pořád po rovině a jede se skvostně.

Přijeli jsme do Skaličky. A tady to je velmi zajímavé. Tak předně zde mají ústav choromyslných. Že by naše budoucí působiště? Dále je tu zámek, avšak nepřístupný. A naposled – větrný mlýn. Na ten se jedeme podívat.

Jo a ještě maličkost, která má změnit další děj. Co že to bylo tak významného? Plakát. A na něm pozvání na pivní slavnosti konající se v Černotíně. To je vesnice kousek odtud, má jen tu vadu, že je na opačném břehu Bečvy. Nicméně paní, co jsme ji potkali u mlýna nám řekla, že je tomu asi měsíc, co otevřeli lávku pro pěší a cyklisty na druhý břeh. V mapách není a Standa jednomu zdroji od nějaké babky nedůvěřuje. Sjeli jsme po hlavní dolů a nějak nevíme. Zastavilo u nás auto a řidič se ptal co potřebujeme. Poptali jsme se na lávku. Jasně je tam. Jed'te tudy a nemůžete ji minout. Je na bývalé polní cestě. Pak jsme ještě chvíli probírali odkud a kam to jedeme a z řidiče vypadlo, že na ty slavnosti jede taky. Poděkovali jsme a on odjel. Ani po této informaci Standa nedůvěřuje. Byť je to už druhý nezávislý zdroj.

Jedeme podle rady. Jenomže na mapách je víc polních ocásků, co vedou k řece. Už jsme chtěli udělat průzkum jednoho z nich, když z protisměru přijeli dva cyklisti a řekli, že je odtud kousek. Standa, po ověření už třetím zdrojem začíná v existenci lávky věřit. Kus jsme popojeli a lávku dokonce vidíme. Vidiš Stando, čtvrtý zdroj. Asi tam fakt je. Dig.

Tento most prý stavěli 3 roky a překvapilo mne, že není uvedena nějaká informace na Mapy.cz o tom, že se staví příp. pokud je již od června t.r. v provozu, že již funguje, tak proto taková nedůvěra. Sar.

Jo, je tomu tak existuje. A co víc, je velmi pěkně udělaná.

Přejeli jsme jí a po stezce dojeli až do Černotína. Chvilu jsme hledali areál Sokola a po několika dotazech jsme jej našli. Kluk u brány, vybírající vstupné, nás pustil bez placení s tím, že když jedeme jen na pivo... Je to od něj velkorysý, ale na co jiného bychom jeli na pivní slavnosti?

Odstavujeme kola a jdeme na průzkum.

No October Fest to sice není, ale v rámci místních možností velmi dobré. Stany s lavicemi a stoly, stánky s pivem, uzeninami, dokonce bramboráky, sýry i všelijak upravené a k tomu všemu pódium vystrojené pro vystoupení kapely. Podle plakátu dokonce několika.

A tak jsme se do všeobecného mumraje zapojili. A aspoň mně se to líbilo. Jen jsem hrubě nepokojen s počasím. Začalo pršet a ochladilo se. Na dění kolem to nemá nejmenší vliv. Jen se přítomní oděli do pršiplášťů a vše pokračuje v původním rytmu.

Zábava byla v plném proudu, když k našemu stolu přišel řidič, který nám radil, kde je lávka a na chvíli se k nám připojil. Náhdera a pohoda. Déšť už nikoho nezajímá.

Je kolem půlnoci, z pódia hřmí asi punková kapela, ale aspoň já už jsem velmi unaven. Lenka se Standou se přidali, a tak jsme v krátké dešťové pauze rozložili ležení a zapadli. Ještě chvíli jsem vnímal muziku a texty a pak už nevím.

Dig.

Já jsem bohužel vnímal texty a muziku až do 2:15 hod, protože pak našťěstí skončili.

Sar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Dení kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Černotín	46	570	76	16	21 - 15

Ráno 6.8. neděle

Den nezačíná dobře. Leje. My jsme v suchu a pohodě, potíž je v další jízdě. Podle aktuální předpovědi se to nemá do večera vůbec zlepšit. A co hůř, zítra má být stejně a v úterý jen o něco lépe. Navrhuji popojet k atrakci - Zbrašovské aragonitové jeskyně, potom do Hranic na Moravě a odtud vlak a domů.

Proběhly ranní operace a čekáme až déšť aspoň malinko povolí.

Odjíždíme. Je hnusně, prší, ale není zima. Vracíme se na trasu přes novou lávku a pohled pod ní je neveselý. Včera nám vyprávěli, že v souvislosti s lávkou a celkovou revitalizací rozšířili koryto Bečvy. Právě pro případ, kdy by měla nápad se rozlévat po okolí. Nechci jim do toho mluvit. Ale možná ho chtělo i prohloubit. Prší nějakých 14 hodin a celá ta jejich sláva je plná.

Pár desítek metrů za lávkou je vesnice Ústí. A hned u vjezdu postavené stejné stany jako včera na slavnostech. Jsou vybavené, ale prázdné, bez lidí. Zajíždíme do jednoho z nich. Potřebujeme doladit některé věci pro jízdu. Ale mají to tu pěkně udělané. Stany jsou tu tři, k tomu letní hospoda a dětské hřiště. Pěkné. Nebýt slavností, asi bychom skončili tady.

Pokračujeme po trase. Než to celé odpískáme, zastavíme se ještě na původně plánované zastávce ve Zbrašovských jeskyních.

Přes předešle jmenované se jede dobře. Jenom si musím dávat pozor při jízdě za Standou, protože za ním lítá voda smíchaná s hlinou a jiným bordelem. Má totiž blatník proklatě krátký.

Zase přejíždíme Bečvu. Tady je spoutaná vysokou navigací. I zde je vidět, že vody je hodně.

A jsme u jeskyní. Zaparkovali jsme a vzhůru na prohlídku. Začíná za 5 minut. Lenka se neúčastní. Prý to tu zná a nechce se jí.

Průvodkyně nás vyzvala k následování, přerýkala povinnosti a zákazy a jdeme dolů.

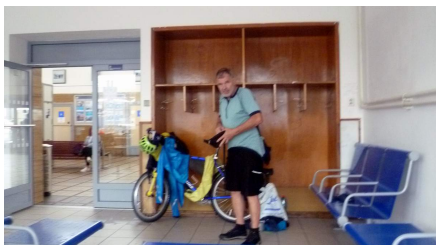
Prohlídka byla pěkná. Slečna průvodkyně povídala poklidně a zřetelně, to co popisovala bylo také hezké, a tak spokojeni jeskyni opouštíme.

Venku však spokojeni nejsme. Prší. A to tak, že hodně. Kousek od východu z jeskyně je průhled na Bečvu. Zas je hladina o kus výš. Così mi napovídá, že je nejvyšší čas odtud zmizet.

Odjíždíme. Vede nás Lenka a provádí letmou prohlídku Hranice na Moravě. Vyrůstala tady. Zejména vypíchla místní zámek a nahnala nás do dvorany. Udělali z toho zasklené atrium a povedlo se jim to. Kromě toho jsou tu vystaveny historické motocykly.

Pokračujeme v cestě skrz město k nádraží. Netrvalo dlouho a jsme u něj. Kupujeme lístky a místenky pro kola. Standa je nespokojen s cenou. Je to dražší než cesta sem, která byla ještě o kus delší. Ale je to v pořádku. Jednak se lístky nakupovaly přes internet, kde je sleva a jednak je neděle, a tedy na této trati je víkendový příplatek.

Jede to za hodinu a kousek. Zalezáme do čekárny, přendáváme se z mokrého a odpočíváme.

10 minut před příjezdem se přesunujeme na nástupiště. I tohle nádraží je jedno z těch blbých. Všude schody. Vyvlekli jsme kola na nástupiště

a když přijel vlak, začali nakládat. Teda jet z blbýho nádraží a snažit se dostat kola a bagáž do blbýho vagónu, cpát se přes blbý lidi a když ještě před dokončením po nás chce štiplístek jízdenky, to se může stát jen nám. Lidi nezměníme, štiplístek sice mohl počkat, ale dělá jen svou práci, ale konstruktéra vagónu bych nejradši chytil za koule, roztočil a přehodil ho přes jeho výtvor. Udělal tady u dveří plošinu, kde přes jedna okna dal šest háků na kola.

Patrně nikdy kolo neviděl a už vůbec ho nevěšel na takový hák. Kromě toho sem dal ještě bednu s elektronikou pro vagón. Ta zabírá podstatnou část protější strany. A mezi ní a dveře ven ještě napasoval dvě sklopná sedadla. Přepážka do zbytku vozu je uprostřed podélné osy. Vede to k tomu, že zavěšené kolo na kterémkoliv háku řídítky a případnou nástavbou zasahují přibližně do třetiny průchozího profilu. A tedy cestující s bagáží tudy nemá šanci projít. Kromě toho udělal prostor pro cestující bez kupátek v jednom tahu. Polici na kufrů v polovině prostoru pro cestující a největší šlágr – na 42 míst k sezení nechal jedno WC. Což se během jízdy ukázalo jako problém. On totiž celý vlak má problém s WC. Půlka je jich uzavřena a na tu druhou se stojí fronty. A to až 10 lidí. To fakt musel bejt úplnej idiot!!

V rámci předešle jmenovaného se však jede dobře. Našli jsme si místa k sezení, a to navzdory tomu, že je vlak plnej a nechali se vézt. Stejně mi nějak

nespíná proč, když všichni vědí, že je tahle trať tak vytižená, prostě na víkend nepřipojey o vagón nebo dva víc.

Cesta byla dlouhá a úmorná. A to především díky tomu, že je vypnutá ventilace. Ani tomuhle nerozumím...

Jsmo na Hlaváku. Standa s Lenkou vystupují, já pojedou do Vršovic. Pomohl jsem jim s vykládkou, ještě jsme si řekli, že si zavoláme, co dál a už mizí v davu směrem ven z nádraží.

Vlak ještě dost dlouho stojí. Přichází štíplístek, že jestli jsem se nezapomněl. Řekl jsem mu, že se během jízdy situace změnila a že potřebuju do Vršovic. Vyčísлил mi přejezd do Vršovic na 170,- Kč. Je prý v tom nová místenka pro kolo, jízdenka a příplatek za nákup ve vlaku. Nepřu se s ním a snažím se ho přesvědčit, že pojedou dál tak jak to je. Trochu mi připadalo, že chce, abych mu dal na pivo. I kdybych chtěl, tak nemám. Ledaže by bral karty. Nakonec, když viděl, že neuspěje prohlásil, že budu jeho první dnešní dobrý skutek. Tak tedy velmi děkuji a někdy na shledanou, a kdyby vám končila služba někde kam příště pojedem, půjdeme na jedno. Zasmál se a odešel.

Vlak se rozjel. Projel tunelem a začal brzdit. Jsme u nástupiště. Praha – Vršovice. Poslední cestující vystupují, já vykládám. Než jsem nastrojil, a že jsem to vzal hákem, jsem tu sám. I vlaková četa je pryč. No, nic, pivo se štíplístkem nebude...

No a domů už je to jen 300 metrů, během kterých se nic nestalo.

Dig.

Optimisticky jsem předpokládal, že předpověď počasí s deštěm na několik dnů nevyjde, ale bohužel se “předpovídači” nemýlili. Nedošli jsme celou trasu, tak se musíme ještě vrátit.

Sar.

A tím končí první díl Expedice 2023

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Hranice na Moravě	34	580	10,6	14	15 - 13

Expedice 2023

díl druhý

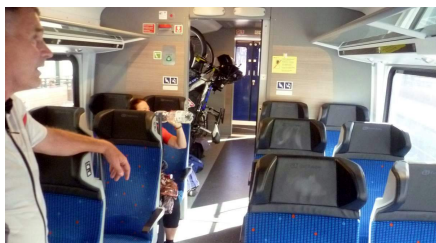
11. – 14.8.

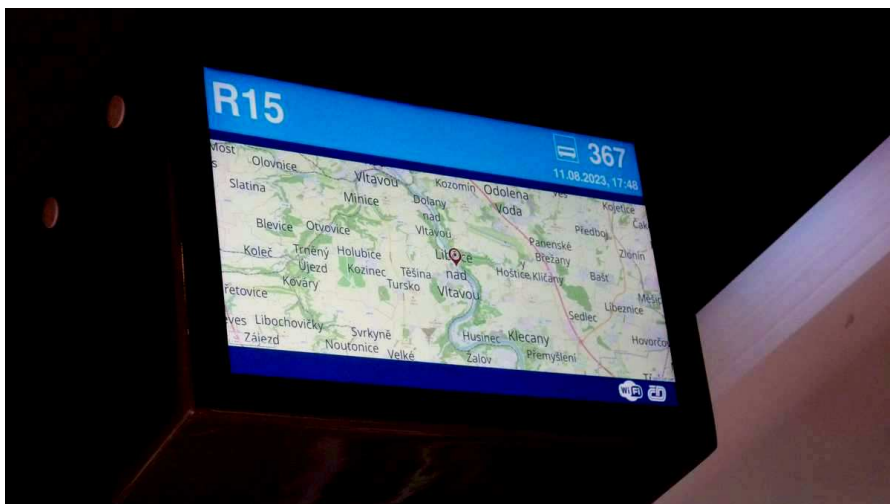
Znovu odjíždíme. I přes neslavný konec první části Expedice je začátek druhé části v pořádku a podle plánu. Měli jsme se vrátit ve středu večer a v pátek zase vyjet

Cesta na nádraží je v naprosté pohodě. I krpál ve Francouzské mi nedělal potíže. Že by zvolna přicházela aspoň přibližná kondice?

Jsem tu akorát. Standa už je tady taky, Lenka ještě ne. Přivítali jsme se a Standa mi sdělil, že náš vlak má již přidělené nástupiště. Cože? 30 minut před odjezdem? Nezačíná to špatně. Přichází Lenka. Tak vzhůru do vlaku. Na nástupiště klasika, schody. Náš vagón je poslední v soupravě a máme k němu nejbliž. A... Velké překvapení. Vagón je úžasný. Je tu spousta místa pro kola, háky inteligentně rozmístěny, luxusní polohovací sedadla, puštěná klima, ale tak akorát, koberce, no neuvěřitelně vítězí. Anebo je to kompenzace za minulou jízdu?

Dig.

Z vagonu, kde jsme seděli a měli zároveň kola jsem byl nadšen. V lepším vagonu jsem asi nikdy neseděl!!! Myslím, že bychom se v ČR měli vydat cestou mít takto kvalitní železniční vagony než investovat miliardy do vysokorychlostních železnic. U nich sice zrychlíme jízdu na vzdálenost 100 km např. o 5 minut, ale těch 5 minut by mně nevadilo sedět v tomto supervagonu a ještě ušetříme (a ještě nerozkrademe) a můžeme tyto peníze investovat jinde. Sar.

Usadili jsme se, vlak se rozjel. Přišla průvodčí. Věkem tak 70 plus, ve stejnokroji ČD. Spíš bych ji tipoval na postavu s kosou. Dali jsme ji jízdní doklady a byli rádi, že je máme v pořádku. A pak jsme strávili tři a půl hodiny v luxusu.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Čistková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (°C)
Praha	0	581	0	0	23

Ani jsme toho tentokrát moc nenamluvili. Spíš jsme pospávali a já se snažil vysvětlit trávicímu traktu, že mně nemá smysl otravovat. Podle toho co mi dělá to vypadá, že jsem pozřel krysu. Syrovou.

Sokolov, vystupujeme. Nádraží je zase blbě. Mají tu sice moderní výtahy, ale my se do nich nevejdeme. Takže schody. I dolu i nahoru to jde blbě.

Před nádražím nasedáme a odjíždíme do tmy. Zatím jedeme po rovině a pěkně to odsejpá. Je tma, osvětlení funguje, pohybujeme se celkem svižně.

Královské Poříčí. Dojeli jsme ke kostelu a navigace začíná zmatkovat. Ano, jsme kousek od řeky a za pár metrů má být nocležiště. Cesta kudy máme pokračovat je přehrazena plotem. Chvilí mi to trvalo, ale našel jsem jiné řešení a dostali jsme se až k ochranné hrázi zdejší řeky. Navigace nás žene přes ní do mokřadu. Všude kolem je to pro nocleh nevhodné, a tak jdeme s Lenkou na průzkum. Kus po hrázi, pak cestou na její opačné straně a dolů. A pak kus v protisměru původní chůze. A našli jsme. Je to tu přístupné a když jsem místo napolochoval, zjistil jsem, že nás navigace směřovala právě sem. Jen nevěděla, že se to musí obejít.

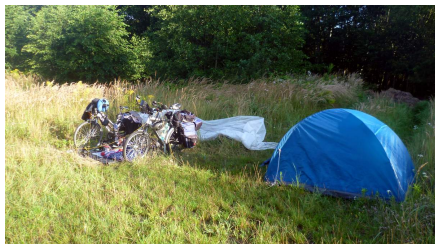
Vrátili jsme se pro kola a Standu a společně dorazili do místa noclehu. Postavili jsme plnou verzi ležení a uložili se ke spánku. Ještě tak přesvědčit trávicí trakt, aby mi dal pokoj. Zatím mě obdařuje křečemi, které mi znemožňují pohyb, což při stavbě ležení bylo opravdu fajn. A teď když ležím to není lepší. Přesto dobrou noc. Podle Standu s nějakým hadem. Snad kobra...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Královské Poříčí	33	588	6,6	10	22 - 8

Ráno 12.8. sobota

Probouzíme se do mokra. Nepršelo. Ale jsme těsně u řeky a odpar je věru silný. Lenka se vydala po našich stopách zpět kouknout se, zda by přeci jen nenašla polštářek, který včera ztratila. Byla pryč dlouho. Po návratu se svěřovala s dojmy. A to tak nahlas, že probudila Standu. A tím začaly ranní činnosti.

Má se na mysli snídaně s teplým čajem, pozvolné balení a odjezd. Mezi tím vylezlo slunce a začalo připalovat. Je to ukrutný rozdíl mezi tím, co se dělo v posledním týdnu.

Je to tu pěkné, ale odjíždíme. První část po hrázi nás zavedla do asi kilometr vzdáleného tábořiště. Ano, TO tábořiště, kde na jaře minulý rok začínala akce Voda. Minuli jsme ho a pokračovali po stezce podél řeky. Jak pořád vandruju do Lenky, jak je to s vodními toky, které právě vidíme, nedalo mi to a zeptal jsem se i teď. Nenechala se chytit a došli jsme k tomu, že je to Amazonka. Lépe řečeno funkční model Amazonky v měřítku 1:1000. Jedeme pořád po stezce podél ní.

A je tu Loket. Známe to tu, nahoru do města se nám nechce, hrad také známe, takže nás zajímá jen obchod s potravinami pro doplnění zásob.

Nakoupeno, dosnídávky provedeny, můžeme jet.

Tato část přejezdu byla velmi příjemná. Vyjeli jsme k městu, kde si Lenka udělala prohlídku náměstí a pak se sešoupli k řece a pokračovali podél ní. Jelo to krásně.

Minuli jsme kemp Loket a ujížděli směr Svatošské skály.

Je to tu pořád pěkné a krásným terénem. A co je neuvěřitelné, málo lidí.

Dig.

Podél Ohře jedu asi počtvrté a vždycky se mně to líbilo, tak i tentokrát to nemělo chybu.

Sar.

A teď zatočit doprava a přes lávku. Tak tu tady nepamatuju. Ale je pěkná, široká a pěkně se po ní jede. A na druhé straně jsem pojal nápad vyfotit Standu a Lenku, jak přijíždějí po lávce. Nestihl jsem to. Místo toho mám obrázek, jak se Lenka má k nějakému indiánovi, nebo co to je.

Jedeme. Po pár metrech je hlavní místní atrakce, výhled na Svatošské skály. Jinak také zvané Zkamenělý svatební průvod.

Je k tomu i legenda, ale jediné, co si pamatuju, že za zkamenění mohla zase nějaká ženská.

Tady je pověst:

Pověst vypráví o tom, že se jedná o svatební průvod Jana Svatoše, který nechala změnit v kámen vodní víla z Ohře, protože Svatoš porušil svůj slib, že se nikdy neožení. Ten slib jí dal Jan Svatoš za protislužbu, že ho víla zasvětila do černé magie. Zamíloval se však do pozemské dívky a mělo dojít ke svatbě.

Dyt' sem to říkal – ženská...

Pokračujeme. Terén se začíná zvedat. Ano, dnes má být skoro celý přejezd nahoru. Někde víc a někde ještě víc. Ale tohle zatím nestojí za řeč.

Lízli jsme Karlovy Vary a jedeme podél přehrady. Přesněji podle vodní nádrže Březová. Za ní pokračujeme rovně, zatímco skoro všichni odbočují na hráz a po hlavní pryč. Jedeme zatím po rovině a někde tady máme odbočit.

Ano, tady. Směr vesnice Březová. Je tu nějaká skrumáž cedulí. Vyrozuměli jsme z nich, že kousek dál chybí most. V mapě jsem našel, že se to dá objet se ztrátou asi 3 km. Standa pronesl cosi o kaších a jejich teplotách při konzumaci oproti uvaření, a navrhl jet to prozkoumat, protože se stává, že u takto postižených mostů bývá lávka pro pěší.

Byla. A to bylo velmi potěšující. Co bylo méně veselé, že začíná stoupání. Ano, TO stoupání. A na potvrzení je tu značka, že prý 12 procent. No, 12 % to rozhodně není, ale nahoru to je.

A dlouho a místy pěšky. K tomu se našťestí zatáhlo, ale stejně je horko

a postupuje se blbě.

Asi za hodinu jsme nahoře. Co je tu zajímavé, je vesnice Stanovice.

Vzhledem k výrobcům stanů by se daly překřtít třeba na Huskov, nebo třeba Vangov, Colemanov, Pinguinov, Outwellov, Hannahov či Easy Campov. Případně po jiné značce stanů. Ale také má Stanov blízko ke Standovi...

A teď je to dolů. Hodně a příkře. A tady té značce s 12ti procenty věřím. Nebýt zatáček, kam není vidět, letělo by se nádherně. Konec konců o tom svědčí dnešní maximálka.

Všechno pěkné jednou končí, a tak jsme i my dojeli až dolů. Jmenuje se to tady Bečov nad Teplou. Pokud máte dojem, že jste to už někde slyšeli, tak ano, mají tu onen slavný relikviář. Tak ten chce Standa vidět. Já už jsem tu čest měl a Lenka také povídala něco o nedávném shlédnutí. S Lenkou jsme tedy zůstali v restauraci U zámku, dali si dvě chladicí, a to z omrzlých sklenic, a oběd.

Přišel Standa a o zámku se vyjadřoval veskrze kladně. Tak to jsem rád, že jsme sem nejeli zbytečně.

Dig.

Nikdy jsem v Bečově nebyl, tak jsem si vybral relikviář sv. Maura a moc se mně to líbilo. Jednak samotné výstavní prostory byly přehledně moderně uspořádány a také organizace prohlídky byla super. Do prostor bylo na kartu vpouštěno jen tolik lidí, aby se netvořily fronty, takže vše fungovalo, jak mělo. Super zážitek.

Sar.

Tak popojedem.

V cestě máme Chodov, Měchov, Brť a Otročin. Všechny tyto vesnice mají společné to, že jsou od sebe do pěti kilometrů a výškově jsou řazeny vzestupně. Kromě toho už v Bečově vylezlo slunce a je nádherné vedro, před kterým se není kam schovat. Jede se mizerně a pomalu. Ještě v Chodově jsme dali odpočinek u kapličky sv. Anny. Až tak, že jsme nějakou dobu poseděli na lavičce ve stínu a pak použili trávník k ležení.

Další zastávka byla v Otročině.

Slunce nemilosrdně pere, potřebujeme si odpočinout a zhluboka se napít, pokud možno ve stínu. Povedlo se. Zastavili jsme u prodejny potravin patřící šikmooké menšině. Tedy snad je to ještě menšina. Nic proti nim, jsou pracovití a do značné míry zachraňují obslužnost vesnic. To, že neplatí daně je přijatelná výměna za to, že ve vesnicích mají krámky s potravinami, a že mi nosí potřebné až pod nos...

Lenka se Standou jdou dovnitř. Chtějí pivo a Lenka dokoupit nějaké zbytečnosti do zásob. Nevidím tam, ale slyším nějakou složitou rozpravu o láhvích a zálohách. Výsledně se asi nějak mezinárodně domluvili a do mé horké dlaně vklouzla studená láhev. Ani netuším jak se to stalo, mám hrdlo této láhve přitisknuté ke rtům a pivo natéká do mých útrob. Ano, je to pivo, ale značka mě teď fakt nezajímá. Hlavně je to studené a perlivé. Jen musím počkat až se ze mě vyvalí oblak páry a teprve pak dát druhý doušek. Nebo snad raději douch?

Mají tady poměrně velký altán se střechou, to celé obrostlé roštima velkými stromy. Tedy sem nemůže slunce a je tu chládek. A k tomu to pivo... Lepší pocit si teď nelze přát.

Dopili jsme, vrátili láhve a zase jedeme. Furt je horko. Lenka už několik kilometrů kvičí, že hned voda. Ano, pár rybníků jsme minuli. Nezastavil jsem. Samozřejmě mám důvod. Jen zřídka dělám něco bez důvodu. Proč nechci zastavit je naše bezpečnost. Ne, nemyslím si, že by nás místní po použití jejich rybníka zbili. Mám oprávněnou obavu z úplně maličkých, prťavých, zelených organismů. S těmi si neradno zahrávat. A protože u každé větší louže zkoumám použitelnost mnohem dříve, než k ní dorazí Lenka, je rozhodnutí nezastavit již realizováno. Za Otročinem je to jinak. Za jednou za zatáček je trojrybníčí bez názvu, zato však s vodou s podstatně tmavším odstínem zeleně. Tedy tam těch potvor nebude tolik.

Zajeli jsme k tomu prvnímu a největšímu. Jo! Jdeme do toho. Vlezli jsme do vody a začali s ochlazováním. Dalo se i plavat, prostě nádhera.

Když jsme se cítili studení tak akorát, opustili jsme vodu a začali schnout. A hele, nějaká změna. Slunce se schovalo za opar. Za ním jsou mraky, ale nevypadají nijak nebezpečně. Přendali jsme se do jízdního a pokračujeme po trase. Konečně už nestoupáme a začalo se jet dobře.

Vjíždíme do Teplé. Ano, tam co je ten známý klášter. Lenka se Standou mají nápad, že jej půjdeme navštívit. Já jsem tam byl, a ano, hezké. Ale ne tak, abych tam šel znovu. Aha, a kromě toho je 17.20. No tak přesně na nás tam teď čekaj.

Zvedl se vítr. Přesto jsme vjeli do areálu a ke vchodu do kláštera. Jo, mají zavřeno. Tak jsme aspoň prohlédli budovy a info tabule.

Fouká nepříjemně a je zataženo. Ajaj, to je blbě. Žene se sem temně fialovo a z tohoto mráčku zaprší. Lenka navrhla zůstat v průjezdu, ale tak moc tam fouká, že to nejde. Ale 20 metrů zpátky je restaurace. Jmenuje se to Hotel Klášter Teplá. Standa tam nechce. Strašně moc chce jet dál. Lenka domluvila, že nám nechají kola zaparkovat u nakládací rampy pod střechou, navíc chráněnou vraty. Jdeme do lokálu.

Uf to je ale nádraží. Obrovský prostor, hlavně do výšky, dokonce s galerií. A ten hluk tady. Standovi se tu nelíbí a chce odjet. Nic proti tomu, ale až po dešti. „Neprší a nebude. Pišou to na serveru ČHMU.“ „Stando, bude pršet, a to za pár okamžiků. Všechno tomu nasvědčuje.“ Jako potvrzení dopadlo pár kapek na prosklené průčelí u dveří. Ještě chvíli jsme se přeli, jestli to kvůli těmhle pár kapkám stálo za to zastavit. Stálo. Za pár minut začalo pršet, a to velmi výrazně. Web ČHMU stále tvrdí, že Teplá - srážky 0 mm. Tak jsme si objednali pivo a večeři.

Dig.

V tomto případě web ČHMU naprosto zklamal a šířil jasné desinformace k poplacení veřejnosti. Stejně tak web Meteored. A já jim tolik věřil!!!!

Sar.

V klidu jsme dojedli a dopili, venku je sice značně mokro, ale neprší. Tak se vydáváme na závěrečný kousek dnešní etapy.

Odjezd. Lenku pořád nepřešla myšlenka se někde koupat a co víc, chce spát někde u vody. Nakonec proč ne. Potíž je s tou vodou. Jediná při cestě je Starý rybník s hrází v obci Klášter. Je značně veliký, a velmi málo přístupný. A tak se kouknem jak to vypadá u vtoku. Dojeli jsme tam. Tak to by nešlo. Jednak je to tu otevřené do neuvěřitelných dálek a jednak je břeh tvořen mokřadem. Takže ani tady se k vodě nedá dostat. No nic, pojedeme kousek dál.

Standa našel v mapě nepatrně nic, u kterého je strápec lesa. Jmenuje se to Loučky. Tak se na to podíváme.

A hele, fakt dobrý. Rovné, pod vysokými stromy měkké, jen kape ze stromů. Nedá se svítit, stavíme plné doupě a Standa stan. Slezáme se u nás, usosáváme vínko, zobeme mňamky, probíráme projetou trasu a zážitky, povídáme si o knížkách a vůbec světa běhu. Setmělo se. No, tak nic, rozpouštíme to a dobrou.

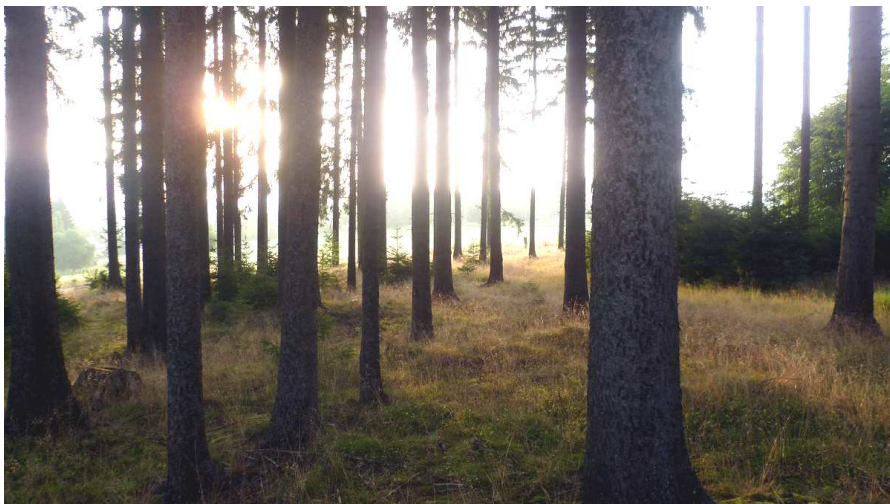
Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Loučky	68,7	654	65	12,6	26 - 14

Ráno 13.8. neděle

Probudil nás Standa halekáním cosi o budičku. Spalo se skvostně. Nasnídali jsme se, pobalili veškerý herberk a dali se na cestu. Je pod mrakem, ale pršet rozhodně nebude.

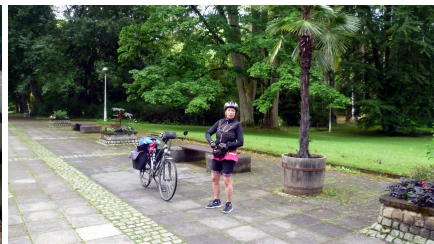
Dnes nás čeká etapa, která bude dost náročná. Ocitli jsme se na Plzeňsku a terén je zde jako na horské dráze. Naštěstí jen dětské. Tedy pořád stoupáme a klesáme. A je tu i několik terénních vložek. Já se Standou s terénem nemáme problém, jedeme totiž na horských kolech. Blbě je na tom Lenka jedoucí na bývalé silničce.

Projeli jsme Horní i Dolní Polžice. Bezdužice jsou bohužel mimo trasu a do kopce. A čím je to zajímavé? Co takhle jistý Kryštof Harant z Polžic a Bezdužic? Nic? Tak zaměstnejte strejdu Googla a tetičku Wikipedii.

Škoda. Na druhou stranu tam bude mít tak maximálně pomník...

Jedeme dál v rytmu chvíli nahoru a zase chvíli dolů. Vylezlo slunce, ale nepálí.

Projíždíme Konstantinovy Lázně a Lenka zatoužila ochutnat zdejší pramen. Ok, když má silný trávicí trakt, nebude to problém. Navedl jsem nás do lázeňského parku k Novému prameni a on je vyschlý.

Popojeli jsme ke starému a ten minerálku dává.

Standa přečetl co všechno obsahuje a mě nějak přešla chuť. Samozřejmě jsem lehce koštnul, ale chuťové buňky nevyprávějí nic převratného a představa, že bych později pádil od lesa k lesu za účelem ulevení si mě opravdu neláká. Lenka nabrala dvoulitrovou láhev a svěřila mi ji do přepravy. Že bych přetékal nadšením, že s sebou povleču ve vodě také železo...

Odjíždíme. Terén se pořád houpe, teplota je příznivá jízdě, slunce sice vykukuje, ale nepálí. Projeli jsme dalším terénem

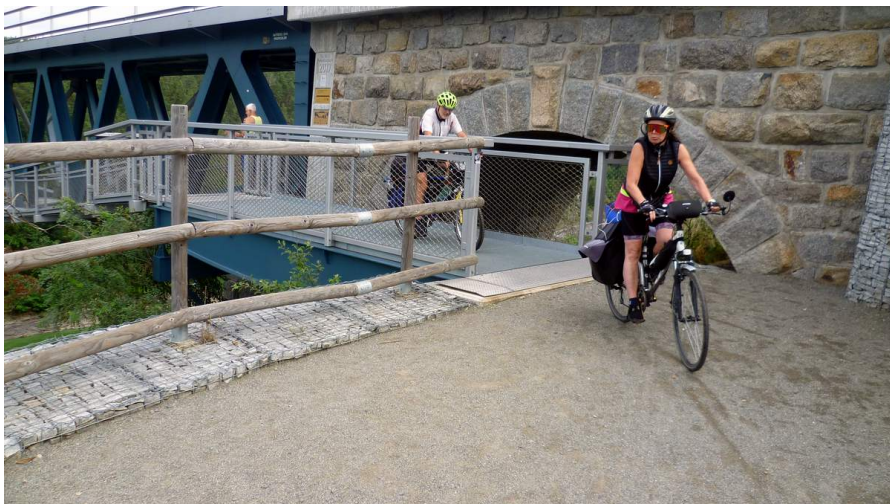
a vybrali si na odpočinek vesničku Lomnička. Mají tu odpočívací zákoutí s muchomůrkou. Dřevěnou, asi tak metr vysokou a červený, bíle tečkovaný klobouk kolem tříčtvrtě metru v průměru. Když přijela Lenka, pravila: „To je ale hezkej hříbek“. Odpočinuli jsme si a pomalu projíždíme vesničkou nahoru. Standovi se tu moc líbí. Zejména ho zaujaly ručně dělané info tabulky, směrovky a jiná oznamovátka. Přejeli jsme kopec a zase spadli dolů. A zase nahoru, terénem dolů, po silnici nahoru, ale i dolů, terénem nahoru... A tak pořád. A je tu atrakce. Nový Pňovanský železniční most přes konec přehrady Hracholusky.

Most jako takový zajímavý není. Železná konstrukce, nahoře placatá bez jakýchkoliv cingrlátek. Zato přivěšená lávka pro pěší a cyklisty je nevidaná. Je zavěšena na čtyřech podporách, a mezi nimi značně prověšená. Podlaha je z pororoštů (kovové rohože).

A jak je to tak celkem hodně prověřené, kolo se poměrně rychle rozjede a pak je třeba dělat všechno pro to, aby rychlost při výjezdu nahoru k další podpoře moc neklesla. To celé čtyřikrát. Je to moc hezké. Něco takového jsem ještě neviděl.

Nahoře jsme přešli trať a chvíli jeli podél ní. Zatím je to po rovině, rychlost stoupá, jede se dobře.

Ale všeho do času. Ostrá pravá a stoupáme přímo do slunce. A pěkně zostra. Tedy pomalu. Postupně jsme přešli dvě hlavní a konečně nastoupali na samotný vrchol kopce. A pauza. Je tu plácek přehrazený panely a odjíždějící auto. A horko. Proto se Standa rozhodl, že od teď bude pobuřovat a sundal si

trikot. Slibuje si od toho úprk místních obyvatel do bezpečí a možná trochu ochlazení. Tak jo, jedeme dál.

Ukázalo se však, že domorodci jsou neuvěřitelně odolní, a nejen že neprchají, ale jeden nám dokonce zamával...

Navzdory houpání se terénu se jede celkem slušně.

Zastavili jsme až ve Úhercích. Mají tady kostel. Teda ale ten je. Na ceduli s popisem se zmiňují, že jde o sv. Josefa a že se do něj vejde 1200 lidí. Ano, to je věru dost. A vypovídá to o značném osídlení v době stavby a pak provozu kostela.

Tak a zase na cestu. Kus jedeme po silnici a celkem to upaluje. Je před polednem a za 15 kilometrů jsou Dobřany a v nich blázinec. A kromě něj Hotel Modrá Hvězda. Ano, my ho známe velmi dobře, a vy, pokud jste čtenáři našich grafomanských výplodů jste o něm nejednou četli. Tak jedem, ať jsme tam.

Zabočujeme do terénu. Ať Lenka chce, nebo ne, je to zkratka. Nejprve se jede pěkně. Je to široká lesní cesta hodně používaná. Asi po kilometru navigace tvrdí, že musíme do roští. Několikrát jsem to zkontroloval a má pravdu. Moc se mi tam nechce. Je to sice prostupné, ale cesta to byla nejspíš kdysi. Tak jo, to toho. Po chvíli jdeme pěšky. Jet se nedá. Jdeme vysokou trávou, v níž jsou schována mnohá překvapení. A pak je plácek, kde je tráva úplně poválená a veškeré stopy po cestě jsou pryč.

Zaměřil jsem se na širší okolí a spíš vytušil, než uviděl stezku. Později se ukázalo, že vede k posedu. Snažím se jí držet. Navigace ukazuje stále rovně vpřed. U posedu pořád ukazuje rovně vpřed, ale také ukazuje další cestu, která se má k nám zprava připojit. A ta je v reálu o 90° jinak. Na druhou stranu je to jediný orientační bod. Srovnal jsem nás do nového směru a z cestičky se postupně stává cesta a ta za pár stovek metrů ústí na silnici. Ted' už je to jednoduché. Zbývají 2 kilometry. Je 13 hodin, a tedy čas oběda.

Do dvorany podniku Modrá Hvězda jsme vjeli ve 13.15. Standa se s omluvou šel projít a narovnat skelet, s tím, že se vrátí za chvíli. S Lenkou jsme zasedli ke stolu a objednali si zde vařenou dvanáctku a k tomu napůl jedny žebra. Pivo je tradičně dobré. Probrali jsme projetou trasu. Přišel Standa, také si dal místní desátku a servírka přinesla žebra. No, není jich mnoho. Lenka se hned servírce s tímto problémem svěřila. Ta cosi zafrflala a odešla. Lenka se pustila do jídla a je jasné, že je dá sama. Objednal jsem si

tedy další žebra jen pro mě, Standa pak Plzeňský škleb, zpětně jsem to v jídeláku našel. Mně to přinesli velmi rychle, ale asi budu mít problém se zdoláním porce. Je opravdu velká. Lenka začala vrčet a prskat. Se Standou jsme dojedli, dopili další ochutnávací pivo a nějak se nám chce odtud. Přišla servírka pro nádobí a Lenka znovu zpochybnila porci žeber. Servírka se pochopitelně brání a s nádobím odchází. Za pár minut je zpět a přináší štrůdl jako kompenzaci. Nechceme ho. Lenka chce slevu 30 %, servírka se hodlá bavit o slevě 150 korun. Nejsem sice nejzdatnější ekonom, ale těch 150 korun je větší sleva než 30 %, které chtěla Lenka. Nějak to s Lenkou urovnali a my odjíždíme. Popojedem ke starému mostu a ošplouchneme se v řece.

Mně se to tu nelíbí. Naštěstí je tu jakýsi maník na lodi Baraka (viz zprávy z posledních dvou vod) a ten nám poradil, že je kousek odtud biotop koupaliště. Jedeme tam.

A opravdu, je naproti blázinci. Dojeli jsme tam a zjistili, že za 45 minut bude vstupné lacinější. V pokladně sedí paní, která nám přeje. Pustí nás dovnitř a v 16 hodin přijdeme zaplatit. To proto, že to tu mají těžce elektronické a všude to píše a tiskne datumy a čas, to všechno s přesností na sekundy. Přendali jsme se do plavek a hurá do vody.

STOP!!! Voda je velmi studená! Tak pěkně zvolna. Ale dali jsme to

Párkrát jsme jim to přeplavali, ochladili se, opláchli ze sebe hnusy a odpočívali. Je pod mrakem, sem tam spadne nějaká kapka, kromě nás je tu jen pár odvážlivců.

Před pátou jsme se rozhodli, že popojedem. Dnešní kilometráž už máme, stačí se přesunout někam a tam to ukončit. Vylezlo slunce a začalo pálit. Ještě jsme doplnili zásoby, podojili bankomat a jedeme. A je to špatně. Slunce pálí do zad, a hlavně z Dobřan naším směrem vede jen frekventovaná hlavní. Navíc do kopce. Jede se po ní úplně blbě.

Za dva kilometry je odbočka vlevo, tři rybníčky, spousta ostružin, místečko jak stvořené pro nocleh. Jediné, co je velmi špatně je hluk ze silnice. Nedá se to. Na mapě jsme našli o kus dál jez na Úhlavě. Kolem se rozprostírá vesnice Štěnovice. Jedeme tam.

Nejdříve po té hlavní. Přestože se po chvíli začala svažovat, jede se po ní sakra blbě. Velkou část máme kliku v tom, že za náma jede velký traktor s vlekem, je tu plná čára a ten traktor nám dělá zadní štít. Jedeme 30. Pak nás traktor předjel a postupně a pomalu celá kolona, která se vytvořila za ním. Odbočujeme do Štěnovic. Jo, poznávám to tu, ale cestu k jezu jsem raději zadal navigaci. Úspěšně nás dovedla na místo. A tady? Totální luxus. Pod velkým stromem, úplně rovno, řeka hned vedle.

Postavili jsme doupeř, tentokrát bez plachty, protože na obloze nic nenasvědčuje tomu, že by z ní měla padat voda. A šli jsme se vykoupat. Úhlava je velmi studený tok. Jak jsem se na biotopu v Dobřanech zmínil o nízké teplotě vody, tak tady je ještě podstatně nižší. Nicméně překonali jsme to a aspoň já se cítím být aspoň částečně i vnitřně ochlazen.

Dig.

Tak toto bylo super ubytování i s vodou. Travička zelená, voda modrá, co si víc přát!!!

Sar.

Zase jsme se slezli u nás a konzumovali a povídali a vyprávěli. A jakmile padla tma a přestali se trousit místní otužilci a koupači, rozpustili jsme mimořádně úspěšný debatní kroužek a zalehli. Zdá se mi, že tento den byl vydařený. Před usnutím ještě Standa vyřkl zaklínadlo o kobře a dobré noci. Doplnil to povídáním o blechách štípajících celou noc...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Štěnovice	51	726	72	15	31 - 18

Ráno 14.8. pondělí.

Probudili jsme se samovolně výborně vyspalí. V noci bylo velmi teplo. Snídáme, balíme a pomalu pojedeme.

Vylezlo slunce, čeká nás krásný den. Teď podle počasí. Co se přejezdu týká, půjde spíš o horskou prémii. A protože je pondělí, padají návštěvy atrakcí.

Jízdou vzhůru jsme opustili Štěnovice a lehce se zdvihající silnici dospěli do další vesnice Čižice, kde jsme u obchodu provedli dosnídávky, doseřízení bagáže a pak sluncem zalitou krajinou vzhůru. Je půl desáté. Jede

se pomalu a namáhavě. Teplo se změnilo v horko a silnice a cesty jsou většinou nahoru. A to docela dost. Několikrát odpočíváme a čekáme na sebe, protože každý jede, jak mu to síly dovolují a k tomu hledáme vodu n ochlazení.

Neúspěšně. Jako třeba tady zbyla jen smrdutá kaluž.

Několikrát jsme sjeli i z kopce dolů a ve vesnici Nezvěstice pak zdolali příšerný pěší stoupák mezi barákama, na jehož konci to bylo rozkopané. A zas nahoru a pak mírně dolů. Také je to kolem blbě s koupací vodou. Nikde nic použitelného. Ano, byl i cca tříkilometrový úsek údolím s asfaltovou stezkou, kde jsme bez námahy jeli opravdu rychle, ale ten skončil a bylo po žížalkách. Zase nahoru a málo dolů, pohybujeme se lesem k dnešní jediné otevřené atrakci. Zřícenině hradu Lopata.

Předně mě překvapilo, že tu chybí můstek přes veletok Kornatický potok. Je to tu rozrytý a vedle je lávka zbouchaná ze dvou klád a nějakých prken.

Odstavili jsme kola a jdeme se podívat na hrad. A nějak se přihodilo, že jdu první a sám. Nevadí, sejďeme se nahoře. Je to kousek.

Aha, tak i tady mají zavřeno. Přes cestu a vůbec všude kolem jsou popadané stromy. Tohle se nám zdolávat nechce. Vracíme se ke kolům a věnujeme se jízdě do kopců.

Zastavili jsme ve vesnici Kornatice na krátké pivo v plechu, a prohlídku obce. Je zajímavá tím, že v roce 2015 byla vyhlášena nejhezčí obcí plzeňského kraje, a to asi byla, protože to tu mají pěkně upravené, nikde žádný nepořádek, krásně opravenou kapličku na návsi (z fondů EU),

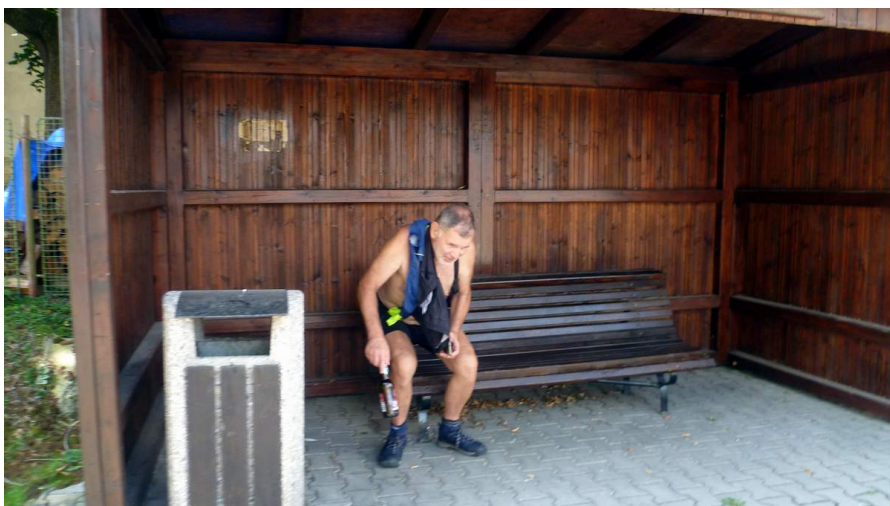
památník legionářům a padlým z 1. světové války

a památník demarkační linie z války druhé.

Dopili jsme, odpočinuli si

a pokračujeme v jízdě. Z horka se stalo vedro a stoupání malinko povolilo.

Projeli jsme Mirošov. Hned podél zámku. Bohužel je pondělí, a tedy z návštěvy nic nebude. Kromě toho si nějak myslím, že je stejně nepřístupný. Aha, tak jinak. Byl. V současnosti je přístupné hlavní křídlo.

Tak zase nahoru. Přijeli jsme do Dobřívi. Vesnice je to velmi zajímavá. Hlavní atrakce jsou Sokolovna, kde jsme v minulosti několikrát přespávali, Švédský most (kamenná stavba) který si prý měli postavit Švédí, když táhli zdejšími kraji, hospoda v roubence (nyní zavřená) a vodní hamr (též zavřený).

Kromě Sokolovny jsme si všechno prohlédli zvenku a zaparkovali u rybníka sloužícího jako zásobárna vody pro hamr. Je průtočný, a tedy se teplota vody přibližuje teplotě rampouchu, ale je čistá. Nikde ani náznak zelených fleků. Také to tu podle toho žije. Napočítali bychou určitě kolem pětadaceti lidí, a k tomu nějaké děti a adolescenti, kteří rádi prorazí ledovou skořepinu a ochladí se. Pár dovážlivců dokonce brázdí hladinu celého vodního díla. A světe div se, drží se na osluněné části vody.

Vykoupali jsme se, odpočinuli a co dál? Je po poledni, chtělo by to oběd. Tady je stánek se zmrzlinou, pivem a párkem v rohlíku. Pošilhávám po něm, ale prohrabáním mapy zjišťujeme že ve Strašicích vzdálených asi tři kilometry jsou tři hospody. Jedna se hned na internetu přiznává, že je dnes zavřená, ty dvě prý fungují. Opustili jsme Dobřív a po rozpálené hlavní se sluncem přímo v zádech radostně stoupáme. Jediný kilometr stačil na to, aby na nás úplně uschla trička, která jsme si před odjezdem od rybníka namočili a druhý kilometr na to, aby byla zase mokrá. Tentokrát od potu.

Pomalu a namáhavě jsme stoupání zdolali a jsme ve Strašicích. Navigace nás prudkým kopcem nahoru a padákem dolů navedla k hospodě a nějak nevěřím tomu co vidím. Tabule a na ní nápis "Dnes otevřeno do 15 hodin". Je 15.10. Vyhnali nás. Zlobí mě to, protože sem je to z kopce, a tedy v tom vedru pojedeme zase nahoru.

Pokus dvě. Dojeli jsme ke Společenskému Domu. Kostkatý objekt značných rozměrů na konci sídliště. A hádejte co? Zavřeno! Tak co teď? Mají tady Billu, tak dnešní oběd pořešíme tam.

Pořešili. Studený párek, hořčice, rohlík. A pivo v plechu. Je ukrutné vedro, snažíme se být ve stínu.

Ale co dělat, jedeme dál. Po hlavní pořád nahoru. A když jsem měl pocit, že dál nahoru už to může být tak akorát po žebříku, se terén zlomil a padáme dolů. Docela dlouho a rychle. Jen je škoda, že odbočujeme doleva, a tak si neužijeme sjezd celý. Lenka to pochopitelně přejela a musela se vrátit. Naštěstí jen kousek.

Jsme pryč z hlavní a sestup pokračuje. V mapě je podél trasy halda modrých fleků. U každého zvolňujeme a koukáme na kvalitu vody. Všechno špatně. Rozdíl je vždy jen v odstínu zelené. Návštěvu takových vod nepovažuju za bezpečnou. A tak je jen objíždíme a je nám vedro. Takto jsme minuli mimo jiné Kařízek a Kařez, nikde otevřená hospoda, nic ke koupání. Na koci vesnice se Lenka ptala místních, kam se chodí koupat. Prý do Cekova. Nejsem nadšen. Je to z trasy a do kopce.

Tak jo, jedem. Je to nejspíš poslední možnost před Zbirohem. No nedá se nic dělat, jedeme tam. Hned jak jsme se tam přišourali, poznávám to tu. Standa taky. Tady jsme spali v kulturáku na pódiu po vystoupení kapely Blue Box, takto Šnekovými kamarády. A taky se tu Standa tenkrát koupal v rybníce. Jedeme k němu.

Hmm, blbý. Je taky zelenej. Ale má nejtmaší odstín ze všech, které jsme dnes viděli. Vlezli jsme tam, nějakou chvíli se chladili a pak zase pojedem. Než jsme stihli odjet začala si s náma povídat paní. Na první pohled vypadá normálně, asi tak pětatřicet, postava normální, účes vesnickej, oblečení letné vesnické, ale podle výraziva a doprovodné řeči těla s ní něco není v pořádku. Ukázalo se, že si vyšla na houby a opravdu jich má plný igeliták. Povyprávěla nám o vlastnících polností a rybníků, takto Colorado-Mansfeldů, a pak jsme se rozloučili a jeli dál.

Na konci vesnice mě napadlo zavolat Kachnovi. Hned věděl, kde jsme a na mou otázku, kde jsme to spali na narozeninách na té rampě a na lavičkách, si vzpomněl rychle. Přisednice. Jo tam chcem.

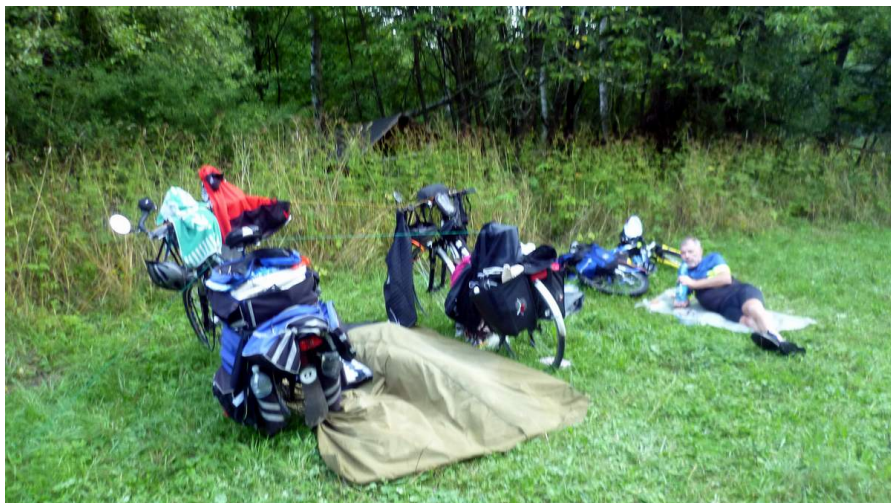
Jízda z kopce a pak do Zbirohu. Jen projíždíme. Ale za křižovatkou je dnes jediná otevřená hospoda, U Kima. Ano Vietnamci.

Najedli jsme se, odpočinuli si a dál dolů.

Špatně. Přisednice jako ves je chciplá, hospoda zavřená. Tak to už je hodně zlý, když krachují hospody.

Popojeli jsme ještě kousek a ubytovali se na louce. Postavili jsme ležení bez plachty jako včera. Je horko.

Popili jsme bílého vína, probrali dnešek i nadpřirozeno a se setměním se odebrali do hajan. Dobrou bez hada, zato s blechami.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Přisednice	52	793	66,6	15	37 - 14

Ráno 15.8. úterý

Probuzení na letní louce bylo... Probudil nás Standa štracháním. A tak jsme zvolna vstali, posnídali, zabalili a pomalu odjíždíme. Dnes začínáme do kopce. Jak netradiční. Lenka to pojala jako dobrý vtíp a přes Standovo upozornění se rozjela po hlavní dolů. Jakmile se nechala přesvědčit, nerušeně jsme dojeli zpátky ke Kimovi, kde jsme v potravinách doplnili zásoby. A pak přes kruhák na náměstí a fiiidááá dolů.

A už je tu protisvah a odbočka na Týček. Pokud bychom jeli na Prahu, odbočili bychom právě tady. Ale my pokračujeme rovně nahoru.

Malá vsuvka: Jestlipak víte, co je nejlepší dárek pro mrtvé děťátko?

Přeci mrtvé koťátko...

Zase je horko. Jedeme pomalu a namáhavě. Tu a tam je krátký sjezd a zase nahoru. Je nutné často odpočívat.

Zastavili jsme ve stínu a potkali dva starší manžele s košíky na houby. Byli hodně sdílní a mezi jiným se svěřili, že tak úplně nevědí, kde jsou a kde nechali auto. S pánem jsme se sklonili nad mapou a hledali. Postupně jsme se dopátrali drobných informací a dali dohromady, kde nejspíš auto je. Rozloučili jsme se a pak si Lenka začala užívat orgasmus. Cyklistický. Rovné, dlouhé a příkré klesání s protisvahem. Jelo to neskutečně skvěle. Vyletěli jsme ze stínu

zase na slunce, odbočili vlevo a stoupáním se postupně dohrabali do Broum. Co tady? Je tu pivovar Matuška. A co si pamatuju, pivo mívali dobré. Tak vzhůru na něj.

Obvykle se nalejvá na místním stadionu. Už jsme u něj. A... otevírají v 16 hodin. Krucinál, copak ten včerejšek, kdy bylo zavřené skoro všechno, neskončí? Popojedeme tedy k pivovarské prodejně.

Jsme tu. A vůbec se mi nelíbí zdejší systém – pokud chcete pivo, zazvoňte a vyčkejte. Zazvonili jsme. Přišla paní, ochotně nás pustila do prodejny a začala nabízet. Něco se mi tu nezamlouvá. Už to mám! Nejsou tu cenovky. A po chvíli víme proč. Jedno lahvové pivo podle paní stojí 110 Kč. Tak to teda ne! Tak moc se natahovat nenecháme.

Přejíždíme k blízkému Coopu, kde jsme si koupili pivo v plechu za 40..

Po odpočinku jedeme dál. Míříme do Skryjí, a to zadní cestou. To je ta, co není po hlavní a velmi do kopce. Jede se po ní obstojně. Většina cesty je ve stínu, trochu do kopce i z kopce, až se terén láme a mi fičíme dolů. Dlouho a prudce.

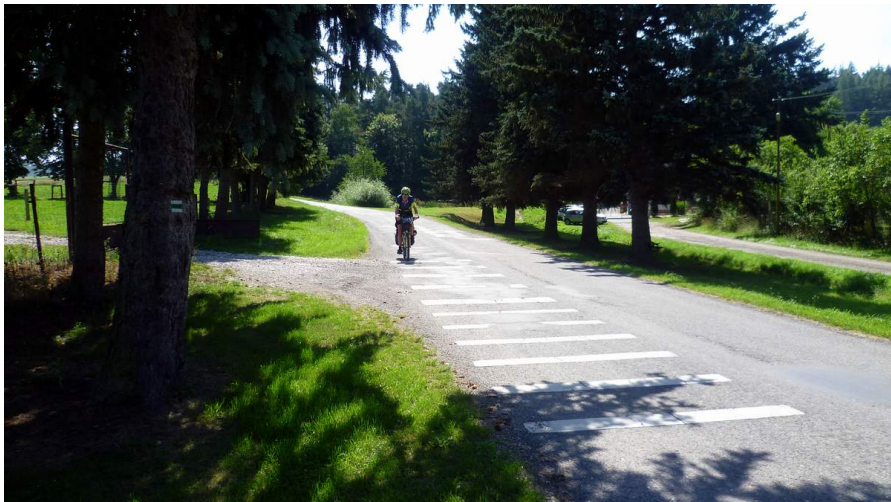
Přibrzdili jsme ve Skryjích

u památníku Joachima Barranda. Velmi zajímavý člověk. Víc ví Wikipedie.

Pokračujeme dolů. Přejeli jsme most a za pár okamžiků opustili silnici a pokračovali po "Svatojakubské cestě železné", po červené turistické značce. Je to terénem. Neupraveným. Přesto se jede obstojně. Jen by to chtělo ubrat na vedru. Pořád je to všechno lepší než se teď škrábat po silnici přímo nad námi asi tak 30 metrů vysoko.

Po nějakém čase jsme se napojili na silnici, která zde klesá zase k řece a dali se po ní. A pěkně to upaluje.

Nejedeme daleko. Jen asi dva kilometry k restauraci U Rozvědčíka. Je to tradiční místo, dříve vyhlášené.

Zastavili jsme tam a dali si oběd a pivo. Teda žádná sláva. A ceny taky připomínají drahotu. A horko.

Trochu rozmrzele jedeme dál. Až k přívozu. No, přívozu. Plechová pramice s bidlem a volá se tlučéním do kolejnice.

My jsme se rozhodli se zde vykoupat. A až pojede přívoz, koukneme se do památníku Oty Pavla. Další zajímavý muž. A internet to ví.

Udělalí jsme to jinak. Jakmile jsme vlezli do vody, nebyl problém přeplavat. Bohužel bez peněz a foťáku.

Na druhém břehu jsme vylezli a šli jsme se kouknout. Je to domek plný plakátů, nákresů a velkoplošných fotek s popisy. Víc toho ze dveří není vidět. Pokud je to celé ve stejném duchu, nemá cenu se tím zabývat.

Šup do vody a hurá na protější břeh.

Je horko. Ale zůstat tady a koupat se a odpočívát se nám moc nechce. Voda je zelená, těsně pod hladinou plavou nějaké hnusné chuchvalce. Přendali jsme se do jízdního a jedeme dál.

Tentokrát stoupání na silnici neutečeme. Je nepříjemné. Ale postupně jsme ho zdolali. Na opačném konci padáme dolů do Roztok.

Přejeli jsme most a začali stoupat. Tady se musím přiznat, že jsem dobře věděl do čeho nás ženu. Je to nejspíš nejhorší stoupaní, které budeme absolvovat.

Začínáme stoupat. Ano, je to hrozné. Nejen náklon silnice, ale hlavně vedro. Dál stoupaní nemá cenu popisovat. Jen že jsme 2x odpočívali a čekali na sebe.

Za 35 minut jsme nahoře. Silnice se vlní a zvolna začíná klesat. Jakmile klesání nabylo vrch, jízda se proměnila v let. Tu a tam kontroluju v jakéže rychlosti si někde nabiju čenich. Tak skoro pořád tady píšou 55. Na druhou stranu vzduch teplý přes 30°C, letící proti vám rychlostí 55km/h, nádherně suší všechno, byť jen navlhle, takže to, co mám na sobě a před chvílí bylo mokré od potu je úplně suché.

Jdeme na přistání. Nižbor. Tady je atrakce. A tou je Restaurace Zastávka Nižbor. A čím je tak zajímavá, že zrovna ji musíme navštívit? Pro ty, kdo to neznají: Podnik je sestaven z bývalého skladiště na nákladní rampě a několika historickými vagóny. Celkově to působí pěkně a romantisticky. Jenom se zdejší majitelé nespíš inspirovali Paříží. Tedy cenami. No, poseděli jsme, dali pivo a pojedeme jinam.

Pořád páli slunce, je vedro, popojedem do Hýskova k jezu se vykoupat.

Použili jsme stezku na pravém břehu. Jede se úplně skvěle a dost rychle, takže u jezu jsme za pár minut. Akorát po zastavení se okamžitě přehříváme. A proto fofrem do plavek a do vody.

Je to stejná řeka jako před dvaceti kilometry. Poněkud zelenější s plovoucími hnusy na hladině. Ale tady u jezu to není tolik vidět, zvlášť když to tu neustále víří spousta koupajících se. Voda je teplá, a proto v ní musíme zůstat déle, abychom se vůbec ochladili.

Jakmile se nám to povedlo, šli jsme se rozplácnout na naše ručníky a odpočívát ležmo. A to se nám dařilo krásně až do doby, kdy se slunce schovalo za mrak. Do cíle dnešní etapy, tedy na Alkazar (lom, horoleziště a nocležiště kousek za Berounem směrem na Prahu), zbývá necelých 10 kilometrů. Tedy nespěcháme a možná by se dalo využít zde trávený čas k lehkému povečeření. Do oka nám padl podnik „U Mě“. To bude on. A při náhledu do jídeláku se to aspoň mě potvrzuje. Už totiž nějakou dobu mám velmi intenzivní chuť na grilovanou klobásu. A tady ji nabízejí.

Trefil jsem se. Byla dobře udělaná a k ní pivo, jsem spokojen. Krásně se tu sedí...

Ale co to je!!! Na obloze se začíná šedivět. Dešťově. A vypadá to, že se to celkem rychle přibližuje. Takže radar ČHMU, jakpak to vidí on?

No, obrázky vůbec nejsou povzbuzující. A podle toho, co je reálně naměřeno a dopředu vypočítáno, budou zde zelené fleky (intenzivní déšť) asi tak za hodinu. Tak to se mi fakt nelíbí. Je pravda, že za tu hodinu bychom byli na Alkazaru dvakrát, ale co potom? Bude hodně pršet, neví se jak dlouho, a zítra pojedeme domů v dešti a mokří? (předpověď srážek na zítra ČHMU) To se nám opravdu nechce. Je tu možnost dojet do Berouna na vlak, což hravě stihneme, a tím vlakem tomu zase o kousek ujet, což by mělo stačit na bezpečný a suchý dojezd domů. Volíme tuto variantu.

Všechno je mimořádně příznivé. Je tu uzavřená silnice, tedy tu nic nejedí, jede se po rovině a mírný vítr máme v zádech. Jede se nadmíru dobře.

Za 15minut jsme v Berouně. Prokličkovali jsme k nádraží a ... Fakt je nemám rád!! Koho? ČD.

Rozhrabali tady nádraží a tvářej se, že pokud to dobře půjde, ještě v tomto tisíciletí to snad dokončej. Teď je v provozu kousek nové haly, kde jsou pokladny a jediná tabule s odjezdy vlaků. A samozřejmě, a to je tady nově, na všechny strany schody. Stará hala ústila rovnou do podchodu. Také tam byly schody, ale na nich ližiny pro kočárky a kola.

Koupili jsme jízdenky a máme kliku, za chvíli to jede. Na tabuli naskočilo číslo nástupiště. 3 sektor B-D. Vyrvali jsme kola po nových schodech nahoru. Ano, čtete správně, nahoru!!! Co za idiota tohle vymyslelo!! Jsme na prvním nástupišti a hledáme kudy dál. Je tu spousta cedulek, většina z nich zakrytých. Tak kde asi tak je třetí nástupiště? Po schodišti sdrcáváme do

podchodu. Když jsme byli za půlkou, zaujala mě cedulka na dolním piliři. 3 F-H. Třetí nástupiště, sektor F-H? Rozumím tomu správně? Ukázal jsem to ostatním. Lenka zuří. Otočili jsme to a kola zase vyrvali nahoru. A podle zdejší logiky upalujeme po třetím nástupišti směrem ku Praze. Na úplném konci stojí zkrácená verze pantáku. Tak fofrem k němu.

Naložili jsme, nastoupili a začali chladnout po rozběsnění z nádraží. No kteréj kretén může dát třetí nástupiště hned k nádražní budově? Vlak se rozjel. Ale tím vytáčení nekončí.

Panták třídy Sloník (City Elephant) ve zkrácené verzi disponuje šesti WC. To, u kterého jsme, je obsazené. Vydávám se soupravou dopředu. Došel jsem do kloubu mezi vagónama, kde je WC. Svítí na něm Obsazeno a vstup přelepen samolepkou s nápisem Mimo Provoz. No, stává se, jdu dál.

V dalším kloubu je to stejné. A vedle strojovny zase. Zbývá poslední v čele vlaku. A tam je obsazeno. Tohle snad není možný!!! Ale pravda, je nutné šetřit na jakýchkoliv nákladech. Vracím se zpátky a naštěstí je WC u nás volné.

Dál se nedělo nic co by stálo za zmínku. Vlak jel v klidu tak jak měl, lidí je málo, venku je zataženo, déšť se zatím nekoná.

Za 40 minut zastavujeme na Smíchově. Já vystupuju. Nechce se mi na Hlavák a pak zdolávat padák v Italské, kličkovat na Míráku a vůbec. Ze Smíchova je to asi tak stejně daleko, ale po rovině.

Loučíme se, vystupuju. I tady jsou schody. Nahoru. Naštěstí jen 7. Vyrval jsem Mašinku vzhůru a jsem na ulici. Teda tady je hnusně! Horko a prádelní vlhko. Tak snad to vydrží, než dojedu domů.

A teď už je to jednoduché. Rovně na Anděla, tam vpravo do Lidické. Je kupodivu prázdná. Má se na mysli, že tu není ani jedno auto a žádná tramvaj. Svižně jsem ji projel a za mostem vpravo po Rašínově nábřeží na Výtoň, tam vlevo do Svobodovy, hned vpravo pod železnici a do Vnislavovy a rovně. Pak na semaforech znovu pod trať a šup Na Slupi. Jen kousek. Pak Sekaninova, Křesomyslova, na křížení s Bělehradskou a rovně do Vršovické. Ještě kus rovně a pak vlevo do U Vršovického nádraží. Za dva bloky vpravo na stezku podél Botiče a jsem doma. Je ořesně. Není se čeho nadechnout, ve vzduchu je cítit voda, jsem zpocenej jak vrata od chlíva. Taky tak voňavej. Stihnul jsem to. Zaparkoval jsem Mašinku, fofrem vyrazil naproti k Vietnamcovi na drobný nákup.

Po návratu jsem neprozřetelně zapnul provozní telefon a strávil příjemnou půlhodinku rozhovorem s matinkou, která mi recitovala, a to velmi sugestivně, jak pokračuje, a hlavně drhne stavba u ní v baráku. Za což můžu,

protože tam nejsem každý den. Teprve pak se mi povedlo se spojit se členy výpravy a předat si informaci, jak došli. Zatím stále neprší. Tak jsme to stihli...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	61	870	77	15	33

Epilog:

Za sebe říkám, že tahle část se mi velmi líbila. Byla dost náročná, ale zvládnutelná. Jen mě mrzelo, že jsme zase utíkali před deštěm. A zdálo se, že zbytečně. Teprve následující ráno se ukázalo, že bylo správně trasu opustit.

U nás ve vnitrobloku UK cosi opravují na budově naproti našim balkónům. Skoro každý den se chodím koukat, jak jim to jde. Takže po příjezdu během hovoru jsem vyšel na balkón se podívat, jak se blíží dešť a jak vypadá stavba. Finalizují. A mají tu úplně čerstvou hromadu písku. Jenom by mě zajímalo, kterej blbec ji vysypal na silnici tak šikovně, že dolů k Botiči neprojde vůbec nic. No, to je jejich písemka.

V noci jsem spal. A asi hodně tvrdě. Ráno, když se vytáhly žaluzie a usoudil jsem, že vstanu, ozývaly se ze stavby vzrušené hlasy. Jsem zvědavěj, co vyváděj. Vyšel jsem na balkón, rozhlédl se a nějak nevidím o co jde. Až po chvíli jsem si všiml, že hromada písku je pryč. Z mísa, kde včera byla vede písková stopa rovnou k navigaci Botiče. Tedy se v noci muselo odehrát něco neskutečného. Mám na mysli vodní příval z nebe. No, ještěže jsme jeli domů...

Dig.

Tato cykloakce se mně líbila, projeli jsme pro mne neznámou krajinou mezi Loktem a Dobřany a po celé trase viděli mnoho zajímavostí. Od soboty do úterý jsem nastoupali a naklesali spoustu metrů, vypotili a spotřebovali spoustu litrů (vody, piva atd..), probděli a prospali spoustu hodin a měli mnoho zážitků. Zase platilo, že v Česku je krásně.

Sar.

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometrůž

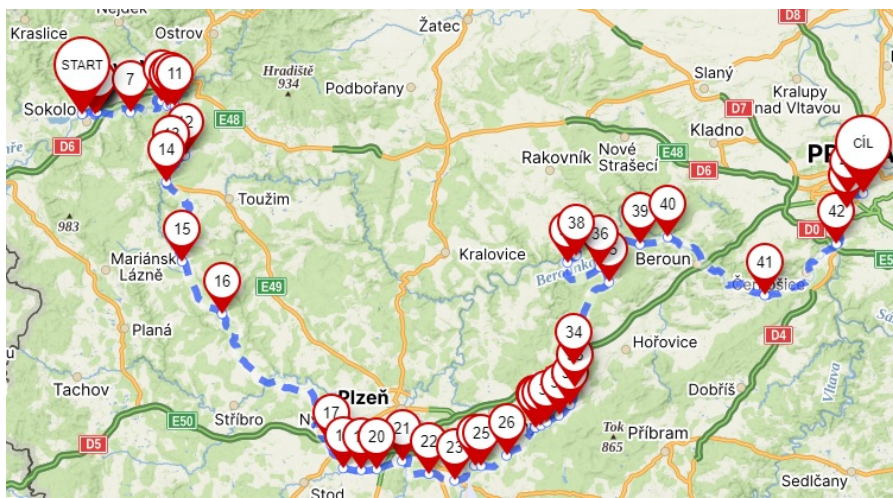
tři Expedicionmani...: Dig, Lenka, Standa

390 km

Příště

Daniely

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Dig (Dig), Lenka (*Lek*), Irena (*Irc*), *Dig (Dig)* ***Standa (Sar)***, Jirka (*Jis*).

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

© Hell's Tour _{club} 2023
Dig & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz